

κι όμως γυρίζει θέατρο

Η Οικογένεια Νώε, στο θέατρο
Μικρή Πόρτα, έγινε κιβωτός ταλέντου
και μαστοριάς

μονα μοχλό, αυτή τη θηριώδη φιγούρα — κιβωτό καθ' εαυτή. Τον εφευρέτη — Αϊνστάιν, παππού — στρατηγό, οραματιστή — Ιούλιο Βερν και, άθελά του, το σύμβολο κατά της ιδρυματοποίησης των γερόντων! Είναι κρίμα να χάσετε τη στοργική, ευθυτενή μητρότητα της Ανθής Ανδρεοπούλου, τον άπραγο και πεισματάρη σύζυγο και πατέρα του Γιώργου Μακρή, που τόσο εύστοχα μεταμορφώνεται, τον Θεοδωρή Γκόγκο, ως ευρηματικό και δραστήριο Χαμ, ως μικρό Νώε της οικολογίας και της ζωοφιλίας. Κρίμα να χάσετε τον Ζαχαρία του Βαγγέλη Χατζηνικολάου και την Εύα της Άντριας Ράπτη, απaráμιλλους στις παιδικές κι εφηβικές τους τρικυμίες. Κρίμα μεγάλο να χάσετε την απολαυστική σε σύλληψη και ερμηνεία Ρουθ της Ράνιας Σχίζα, που ανέλαβε το κύριο φορτίο της διά της γελοιοποίησης συμμόρφωσης, για να το μετατρέψει σε ρεαπάλ κωμικής αυτοκυριαρχίας και λειπτών ισορροπιών. Τέλος, είναι κρίμα να χάσετε το «Χουχούνι το τρυφερότριχον», (σκηνικό, μεταφυσικό εύρημα της Ξένιας Καλογεροπούλου), τη μαεστρική σκηνοθετική σύλληψη και καθοδήγηση του Θωμά Μοσχόπουλου, τα έξοχα σκηνικά (μεταξύ παλιοκαιρίτικων ξύλινων παιχνιδιών και μοντέρνων ανακυκλούμενων αντικειμένων) του Αντώνη Δαγκλίδη, τα κοστούμια με μνήμη, νοσταλγία, σχόλιο και γούστο της Κλαίρ Μπρέισγουελ, την εμπνευσμένη μουσική επεξεργασία της θης συμφωνίας του Μπετόβεν από τον Νίκο Κυπουργό, τις «εφευρέσεις» του Σέργιου Φωτιάδη, τις κούκλες-ζώα της Άννας Σαντοριναίου, τους... βιβλικούς αλλά εικονογραφημένους φωτισμούς του Λευτέρη Παυλόπουλου και, τέλος, το καταπληκτικό, μεταμορφωτικό και ανάγλυφο μακιγιάζ του Άγγελου Μέντη.

Μια κιβωτός με μέλλον «κάθισε» για τα καλά στο Αραράτ των ελπίδων μας και των προσδοκιών μας.

Ο κόμη και τα εικοσιπεντάχρονά της να μη γιόρταζε η Μικρή Πόρτα της Ξένιας Καλογεροπούλου, θα 'πρεπε πια εμείς να βρούμε μια αφορμή για να γιορτάσουμε την τύχη μας. Την τύχη να υπάρχει αυτή η πόρτα, που μέσα σε φλύαρους, άρπαγες κι εξωστρεφείς καιρούς, εκείνη άνοιγε σιγά, σεμνά, σταθερά, πεισματικά, μέχρι που άνοιξε διάπλατα για παιδιά, γονείς, παππούδες,

άνοιξε για τον πολιτισμό, τη στάση, τη σκέψη, την τέχνη του τόπου. Το τέταρτο έργο της Ξένιας Καλογεροπούλου (μετά τον *Οδυσσεύαχ*, την *Ελίζα*, την *Πεντάμορφη* και το *Τέρας*), και το δεύτερο στη σειρά που γράφει μαζί με τον σκηνοθέτη Θωμά Μοσχόπουλο, είναι ένα αριστούργημα! Η **Οικογένεια Νώε** σώζει στην κιβωτό της κάθε ζωντανό κύτταρο θεατρικής τέχνης, μαστοριάς και ουσίας, κάθε ποιοτικό τέχνασμα για ευφάνταστη παρέμβαση, χαρά και αγωγή ψυχής. Από τι τα σώζει; Από τους κατακλυσμούς της προσφοράς και της ζήτησης. Ο Θεός να την φυλάει από το να θελησει — με όποιο τρόπο — να υποκαταστήσει υπουργούς και υπουργεία. Παιδείας, Πολιτισμού ή κάποιας Προνοίας. Τα προσωπικά πονήματα, «ποιήματα» οράματα και πάθη έχουν τους νόμους τους. Χρειάζονται την «οικογενειακή εστία» και θέρμη για να απλωθούν στα όριά τους. Πέρα από κει, παύουν να είναι αυτά τα ίδια. Αλλάζει ο μεταβολισμός τους. Η Μικρή Πόρτα κάνει έργο διαλεκτικής πνοής απέναντι σε μια πολιτική σύγχυσης, πολυπραγμοσύνης και πολυσυμπλεγμάτων. Το να κάνεις θέατρο για παιδιά, θεμελιωμένο εξ αρχής πάνω στο μάξιμουμ του επαγγελματισμού, της τεχνικής και του ταλέντου, δεν είναι κάτι που επιβάλλεται. Γίνεται, ίσως, κάποτε συνειδηση και υγιής ανταγωνισμός.

Μην αφήσετε τα παιδιά σας να πάνε μόνα τους στη Μικρή Πόρτα. Πάρτε τα από πίσω! Είναι κρίμα να χάσετε αυτό το ιαματικό λουτρό στη διαύγεια, στο σαπρικό σχόλιο, στην τόλμη, στην τρυφερότητα, στην εξυπνάδα, στη συγκίνηση. Είναι κρίμα να χάσετε τον υπέροχο Νώε του Κώστα Μπερικόπουλου, αυτόν τον ισχυρογνώ-